

Întrebările preliminare

- 1) Faptul că autoritatea decizională a unui stat membru consideră că documentele originale nu pot constitui niciodată elemente sau date noi atunci când autenticitatea acestor documente nu poate fi stabilită este compatibil cu articolul 40 alineatul (2) din Directiva privind procedurile ⁽¹⁾ coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva privind standardele ⁽²⁾, precum și cu articolele 47 și 52 Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene? În măsura în care nu există compatibilitate, mai prezintă relevanță faptul că, în cadrul cererii ulterioare, solicitantul depune copii de documente sau documente care provin dintr-o sursă care nu poate fi verificată în mod obiectiv?
- 2) Articolul 40 din Directiva privind procedurile coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva privind standardele trebuie interpretat în sensul că autorității decizionale a unui stat membru îi este permis ca, pentru examinarea documentelor și recunoașterea valorii probante a acestora, să distingă după cum documentele au fost prezentate în cadrul unei cereri inițiale sau al unei cereri ulterioare? Unui stat membru îi este permis ca, la prezentarea documentelor în cadrul unei cereri ulterioare, să nu mai respecte obligația de cooperare dacă autenticitatea acestor documente nu poate fi stabilită?

⁽¹⁾ Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).

⁽²⁾ Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 17 decembrie 2019 – Stichting Waternet/MG

(Cauza C-922/19)

(2020/C 103/16)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: Stichting Waternet

Intimat: MG

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 9 din Directiva privind vânzarea la distanță ⁽¹⁾ și articolul 27 din Directiva privind drepturile consumatorilor ⁽²⁾ coroborate cu articolul 5 alineatul (5) și cu anexa I punctul 29 la Directiva privind practicile comerciale neloiale trebuie interpretate în sensul că există o furnizare nesolicitată de apă potabilă în sensul acestor dispoziții atunci când practica comercială a furnizorului de apă potabilă constă în următoarele aspecte:
  - (i) potrivit legii, furnizorul de apă potabilă este a) competent exclusiv și obligat să furnizeze apă potabilă prin intermediul conductelor, în cadrul zonei de aprovizionare care îi este atribuită, precum și b) obligat să facă o ofertă privind racordarea la alimentarea publică cu apă potabilă și furnizarea apei potabile persoanelor care solicită acest lucru;
  - (ii) furnizorul de apă potabilă păstrează racordul locuinței consumatorului la alimentarea publică cu apă potabilă în starea în care acesta se afla înaintea preluării locuinței de către consumator, astfel încât conductele de apă din locuința consumatorului să se afle sub presiune, iar consumatorul, în urma unei acțiuni active și conștiente – care constă în deschiderea robinetului de apă sau într-o acțiune echivalentă – să poată preleva apă potabilă dacă este necesar, chiar dacă acesta a comunicat că nu ar dori să încheie un contract de furnizare a apei potabile și

(iii) furnizorul de apă potabilă facturează costuri în măsura în care consumatorul a prelevat efectiv apă potabilă printr-o acțiune activă și conștientă, tarifele aplicate acoperind cheltuielile, fiind transparente și nediscriminatorii, fapt verificat de autoritățile publice?

2) Articolul 9 din Directiva privind vânzarea la distanță și articolul 27 din Directiva privind drepturile consumatorilor coroborate cu articolul 5 alineatul (5) și cu anexa I punctul 29 din Directiva privind practicile comerciale neloiale⁽³⁾ se opun recunoașterii existenței unui contract de furnizare a apei potabile între furnizorul de apă potabilă și consumator atunci când (i) consumatorul – asemenea consumatorului neerlandez mediu – știe că furnizarea apei potabile implică costuri, (ii) consumatorul consumă totuși apă potabilă, în mod sistematic, pe o perioadă îndelungată, (iii) consumatorul continuă să consume apă și după primirea din partea furnizorului de apă potabilă a unei scrisori de bun venit, a unor facturi și a unor notificări și, (iv) după ce a obținut o autorizație judiciară de închidere a racordului de apă potabilă al locuinței, consumatorul comunică faptul că ar dori totuși să încheie un contract cu furnizorul de apă potabilă?

(¹) Directiva 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 1997 privind protecția consumatorilor cu privire la contractele la distanță (JO 1997, L 144, p. 19, Ediție specială, 15/vol. 4, p. 160).

(²) Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 304, p. 64).

(³) Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO 2005, L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 17 decembrie 2019 – Van Ameyde España S.A./GES Seguros y Reaseguros S.A.

(Cauza C-923/19)

(2020/C 103/17)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Pârâtă-recurentă: Van Ameyde España S.A.

Reclamantă-intimată: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Întrebarea preliminară

Articolul 3 ultimul paragraf din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi⁽¹⁾, coroborat cu articolul 1 din aceeași directivă, se opune unei interpretări a legislației naționale [articolul 5 alineatul 2 din Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor (Legea privind răspunderea civilă și asigurarea auto)] care, în împrejurări precum cele din litigiul principal, consideră că pagubele produse semiremorci sunt excluse de la acoperirea asigurării auto obligatorii a tracto-camionului sau a capului tractor întrucât semiremorca este asimilată lucrurilor transportate în tracto-camion ori în capul tractor sau întrucât semiremorca este considerată, din perspectiva pagubelor materiale, că formează un vehicul unic cu tracto-camionul sau cu capul tractor?

(¹) JO 2009, L 263, p. 11.